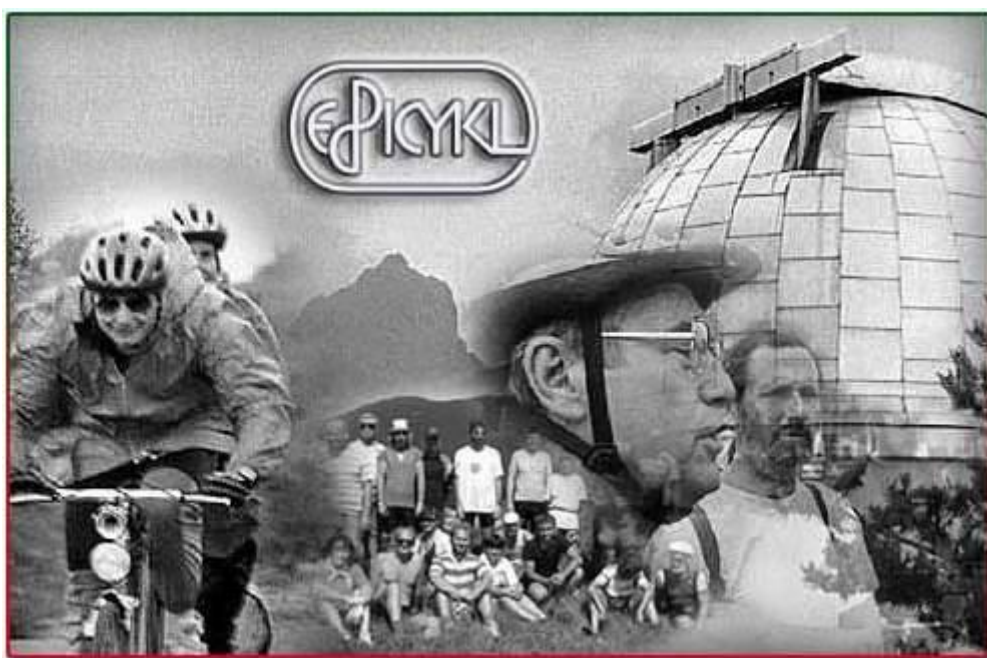

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2010

Corona Bohemiæ

očíma tandemu Kája & Jája

Reportáž psaná na bicyklu o XXVII. Ebicyklu

27. Ebicykl

24.7. - 1.8.2010

Corona Bohemiae – Koruna Česká

Očima tandemu Kája & Jája

Úvod

Malý Ebicykl

Letos je výjimečný rok. Nejen tím, že je dělitelný deseti, ale především tím, že kromě velkého Ebicyklu – spanilé jízdy od hvězdárny ke hvězdárně, jsme si na všeobecné přání dvou malých človíčků uspořádali první malý rodinný Ebicykl – křížem krázem Podjímím. A docela se nám myslím vydařil. Verunka i Honzík šlapali jako dobře natažené hodinky a během čtyř parných dnů ujeli dohromady 120 kilometrů, což si myslím není na myšáčky naše vůbec špatný výkon.

Týden se potom překulil jako nic a už tu byl ten velký, opravdový a oficiální Ebicykl, který nás letos zavedl do středních, jižních a západních Čech.

Prolog – nultá etapa

Sobota 24.7.2010

(délka 46,87 km; max. rychlost 49,3 km/h; průměr 13,9 km/h)

Tak to nám ten náš Ebicykl letos pěkně začal! Včera jsem s Dušanem Šimoníkem čekal v Brně na hlavním nádraží na Katarínu Žilinskou, která dorazila rychlíkem - pomalíkem ze Slovenska se zpožděním cca 200 minut! V Japonsku prý při zpoždění vlaků vrací jízdné. Tak nevím, je možné by japonské železnice při dvoustech minutách zpoždění dopláceli třeba ještě nějaké bolestné.

V noci se spustil lijavec a trval až do rána. Ráno jsme s Jájou a Katarínou vyzvedli Prof. Jiřího Komrsku, naložili jeho kolo a vydali se naložit naše dvoukolo do Řečkovic a dále ku Praze.

Právě když jsme v Řečkovicích nakládali naše dvoukolo na střechu, ozvalo se CVAK! A naše zánovní autíčko Škodovka Octavia, náš Modroušek, jak jej pojmenovala naše brebentilka Verunka, se nám zamknul s klíčky uvnitř. Poslední dobou to občas dělává a jak je vidět, neléčené neduhy se projeví v nejméně vhodnou chvíli. Ani jsme se s Jájuškou nemohli na sebe navzájem zlobit. Klíče v zapalování jsem nechal já, Jájuška zase zabouchla kufr. A tak nezbylo než abych si sundal ze střechy kolo Katky Žilinské a stříhnul si v dešti mínus první etapu z Kolářkové na Skřivanku a zpět pro druhé klíče – cca 10 km. Ale i při té smůle jsme měli vlastně současně také docela štěstí, protože stát se to na druhém konci republiky, byla by situace mnohem svízelnější.

Ale potom už jsme ku Praze opravdu vyrazili, byť asi s hodinovým zpožděním.

Do Prahy k naší královně Daniele Kunzové jsme přijeli asi až o půl jedenácté (což však bylo jinými slovy půl hodiny po dvanácté). Naše královna tím pádem již nebyla doma, ale v Háji (označení oficiálního místa srazu a začátku nulté etapy), kam odjela za ostatními Ebouny.

My jsme zanechali našeho zlobivého Modrouška po dobu jednoho týdne svému osudu na parkovišti před sídlem královny Daniely a jali se teprve kolem 11 hodiny stíhat Ebipeloton, který již mezi tím vyrazil nejprve na chalupu Pavla Klečka a potom na hvězdárnu v Ondřejově.

První oprava
našeho oře

Cestou jsme obdivovali stánek muž jménem 5D ATELIER ve Velkých Popovicích, který podle jedné místní paní vybudoval asi před dvěma roky jeden umělecký kovář. Jedná se velmi hezký komplex několika budov ve stráni, které na první pohled připomínají nějakou prvorepublikovou továrnu. Uvnitř prý bývají pořádány různé výstavy a v současnosti zde právě probíhala výstava s názvem „Pnutí“. Je fakt, že kdybychom neměli tak moc na spěch, určitě bychom se tam zaskočili mrknout.

5D Atelier

Vstupní dveře do kanceláře

Železné květináče
se železnými květinami

Chalupu Pavla Klečka jsme už potom bohužel nestihli a tak místo lukulských hodů s řízkem a gulášem, který Pavel uspořádal pro celý Ebipeloton, jsme vzali za vděk dvěma utopenci a ostřejší klobáskou z kiosku u silnice do Mnichovic.

Následoval pak výšlap do kopečka a už jsme byli na slavné ondřejovské hvězdárně. Díky zdejšímu profesionálnímu způsobu správy zeleně působí celý vrch Manda, na kterém je observatoř umístěna, jako velická botanická zahrada a je zde velice příjemně. Nejprve jsme se s Jájuškou vyfotili u desetimetrového slunečního radioteleskopu, jehož parabolickou anténu kdysi pro Ondřejov nechal sestavit ze dvou radiolokátorů můj tat'ka, tehdy ještě jako technický náměstek VOP Horka nad Moravou.

U našeho rodinného radioteleskopu

Před prozatím uzamčenou kopulí dvoumetru

No a potom už jsme se v místním kulturním domě uvítali se všemi dorazivšími účastníky letošní spanilé jízdy.

Po páté hodině potom následoval pod vedením Hillaryho Martina Nekoly návrat do kopce na observatoř obdivovat se nejprve historickým přístrojům v kopulích bratří Fričů, se kterými nás velmi zasvěceně seznámil Dr. Cyril Polášek. Zmínil se o odkazu Vojtěcha Šafaříka i bratří Fričů, ale na mne stejně nejvíce zapůsobila židlička s dřevěným prototypem Nušlova odstředivého regulátoru z roku 1908 umístěná v západní kopuli. Vedle potom stál tento odstředivý regulátor v jemnomechanickém profi provedení, ale já jsem si představoval, jaké to asi tehdy muselo být, když František Nušl poprvé předvedl tento svůj zlepšovák zabudovaný do dětské sesle před komisí. Samotná seslička mi připadá, jako by z oka vypadla seslička původem z Liptákova na které v místní jednotřídce kdysi sedával náš dnešní největší Čech, ctihodný Jára Cimrman. Vypadá to, že se Nušl s Cimrmanem

Ebicyklisté před
památkem
věnovanému
národu, vědě a práci

Historický
radioteleskop pro
sledování Slunce

Před historickou
centrální kopulí
věnované památce
Vojtěcha Šafaříka

Fundovaný výklad
Dr. Poláška

Historický
dalekohled
v centrální kopuli

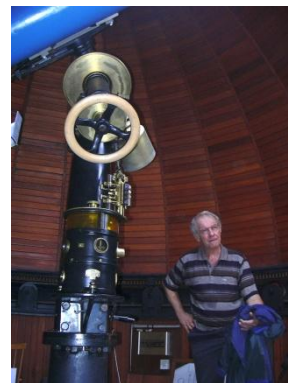
museli dobře znát a že tento regulátor je snad dokonce vynález samotného Járy Cimrmana, to provedení tomu přímo nasvědčuje. Je však známo, že samotný Cimrman se k autorství regulátoru nikdy nepřihlásil. František Nušl jej tedy zřejmě nakonec musel zveřejnit sám, aby regulátor neupadl v zapomnění. V této souvislosti jsem rovněž slyšel, že když byl Cimrman ještě malý chlapec, profesor Voříšek jej prý jednu dobu neustále peskoval, aby si pořádku nemontoval pod lavicí ☺.

Další naše kroky vedly z muzeálních sbírek v historických kopulích k robotickým dalekohledům, nad kterými bdí právě náš Hillary a dále na pětadesátku, kde jsem se zase setkal s mým dobrým kamarádem Kamilem Hornochem. Z nejlepšího amatérského astronoma světa se dnes stal astronom profesionál. Potkali jsme se zde také s Lenkou Šarounovou – Kotkovou a její malou dcerkou Alenkou. Je to docela hezké, když se řekne Lenka - Alenka. Malá Alenka se automaticky stane členkou naší nové sekce Ebipulců, jen co ji náš polní hejtman oficiálně zřídí. Lenka Kotková nás potom pustila k ondřejovskému dvoumetru, před kterým náš polní hejtman pronesl řeč o tom, kterak se lunární československá vlajčka dostala z Měsíce až na pilíř tohoto dalekohledu. Lenka nám potom sklopila dvoumetr tak, aby jsme zde mohli sestavit živý obraz „kterak Ebicyklisté podpírají jeho mohutný tubus a vyjadřují mu tak svoji plnou podporu“. Po té se čas nachýlil a už jsme museli utíkat na přednášku nestora naší astronomie, Doc. Josipa Kleczka, vynikajícího autora mnoha populárních knih. Svou překrásnou a velice poutavou přednáškou představil svoji novou knížku „Člověk a vesmír“, která by snad měla vyjít ještě v tomto roce.

Když pak přednáška skončila, odevzdali jsme se již cele do rukou našich místních hostitelů, kteří pro nás uspořádali opékání špekáčků nad ohněm a jejich

Cestou do západní kopule, kde kdysi působil i náš polní hejtman

Dr. Polášek u dalekohledu v západní kopuli

Seslička Františka Nušla

Regulátor v profilu provedení

Menší robotický bráška pŕlmetrového roboteleskopu pro sledování optických dosvitů gama záblesků

Doc. Josip Kleczek a vesmír

Osmimetrová kopule kryjící ondřejovskou pětadesátku – současné působiště Kamila Hornocha

Kamil Hornoch přešel z amatérského výzkumu vzdálených nov v blízkých galaxiích menším dalekohledem k profesionálnímu studiu mnohem bližších planetek větším dalekohledem

zapíjení pivem Svijany. Hillarimu a jeho kolegům hostitelům za to patří veliký dík! Ještě jednou jsem při této příležitosti podebatoval s Kamilem Hornochem i Lenkou Šarounovou – Kotkovou - Planetkovou a vysvětlil jim, že je potřeba co nejrychleji napnout všechny síly a nechat z brněnské hvězdárny co nejdříve odvézt pětimetrovou profi kopuli made in Carl Zeiss Jena. A rovněž pokud bude třeba, asi tunovou vidlicovou montáž pro 60 cm dalekohled. Doufám, že se Kamilovi a Lence podaří sjednat s vedením Ondřejovské hvězdárny, Pavlem Gabzdylem a Jirkou Duškem z Brna, aby ji při bourání střední části brněnské hvězdárny, které má pokud vím začít už v září tohoto roku, bourací firma nějak nepoškodila, nebo nerozštípala na kusy. Byla by to věčná škoda, ale dovedu si představit jak to na takovém staveništi – bouraništi vypadá a chodí. Když ji borci z Jeny v roce 1989 přivezli rozloženou do Brna, nechali nejprve z hromady prken vyřezat všechny suky a teprve ten zbytek byl použit na vnitřní výdřevu kopule. Navíc vzhledem k tomu, že nebyla od té doby nikdy pořádně využita, vypadá a funguje a to vůbec nepřeháním jako úplně nová. Je prostě perfektní a daleko krásnější než třeba osmimetrová kopule nad Ondřejovskou pětadesátkou. Srdce mi pláče když si představím, že místo aby ji současný ředitel Jirka Dušek umístil někde jinde v areálu brněnské hvězdárny a zprovoznil v ní pořádný profesionální dalekohled, zbavuje se takového krásného symbolu astronomie, protože se architektovi nehodila do jeho plánů přestavby. Škoda. Ale třeba nakonec všechno dobře dopadne a kopule bude sloužit svému účelu jinde, možná na nově plánované profesionální observatoři v Novohradských Horách.

Téměř celou dnešní etapu jsme proklíčkovali mezi kapkami deště. Jednou jsme se dokonce museli schovat na autobusové zastávce, ale nakonec jsme téměř vůbec nezmokli.

Také jsem dnes zaznamenal první opravu našeho oře a to takovou, která by se u normálního bicyklu ani stát nemohla. Dotažení misky zadního středu. To je možné pouze u tandemu.

Náš největší reflektor i refraktor na společné montáži

Dalekohled, kterým si lze na hvězdy pěkně posvítit

Maličká Alenka pod velkým teleskopem

Lenka Šarounová – Kotková, naše slavná astronomka, která kvůli práci s dvoumetrem musela dokonce absolvovat i jeřábnické zkoušky

Ondřejovský dvoumetr má naši plnou podporu

Historické plakety z Apolla 17 na pilíři Ondřejovského dvoumetru

Zahajovací pokřik Ebicyklu

První etapa

Neděle 25.7.2010

(délka 93,78 km; max. rychlost 53,1 km/h; průměr 14,3 km/h)

Dobré ráno pán susedko!

Nádherná krajina Posázaví, sluníčko a modrá obloha, bohatá snídaně od ondřejovských pořadatelů, teplota 16°C – značka ideál. Venku je krásně a tak když už jsme s Jájuškou v tom Ondřejově, což takhle dát si pramen zdraví z Posázaví?

Každý den, každý den,
k svačině jediné,
jedině pramen zdraví z Posázaví.
Výrobky mléčné,
to je marné,
jsou blahodárné a věčné...

Ranní debužirování
v Ondřejově

Obchůdek našich přátel z Vietnamu. Chovám
k nim respekt a úctu, kdyžbych si totiž
představil sebe ve Vietnamu, nevím, nevím...

Ale v Choceradech bohužel vietnamští prodejci
potravin, jinak dobře zásobení, Pribináček nemají.

Za Chocerady následuje první větší kopec – výšlap nad řeku Sázavu. Cestou míváme moc
hezký komplex zrekonstruovaných budov Komorní Hrádek, který však patří armádě a tak
všude visí cedulky „Military area, vstup zakázán“ a do kterého nás bohužel ani neoblomný
strážný nepouští. Inu, vojna je vojna. Komorní Hrádek se nám jeví jako takový ministerský
pelíšek a od té doby už mu s Jájuškou jinak neřekneme.

Nepřístupný
ministerský
pelíšek

Když jsme potom dosáhli nejvyššího bodu, zjišťujeme že jedeme po špatné silnici a nezbyvá
nám, než se zase vrátit až dolů do údolí k Sázavě a celý výšlap absolvovat znovu, tentokrát již
po správné silnici.

Mezi tím se zatahlo a začalo pršet. Byly to však kapky štěstí, protože nám telefonoval
nemilosrdný samaritán Petr Lemeš a sdělil nám, že asi 20 minut od nás se nachází obec
Ostředek, kde lze shlédnout rodnou světničku Svatopluka Čecha. No, našemu tandemu trvala
ta cesta bratru hodinu, ale ta světnička, či spíše dvojsvětnička stála za to. Bylo zde možné
realizovat živý obraz „Jájuška hovořící s mistrem Čechem napříč staletími“. Upoutalo nás, že
Svatopluk Čech pocházel z 16 dětí, z nichž asi polovina zemřela velmi záhy po narození.
Svatopluk Čech byl prvorozený.

Slavný náš klasik, Svatopluk Čech,
pozorně naslouchající

A potom se jako jeho broučci odebíráme dál, nikoliv však na Měsíc (odtud už se Ebicykl téměř vrátil), ale vstříc Táboru a Sezimovu Ústí.

Svatopluk Čech měl pravdu
a Rudolf Hrušínský ve filmu
Vesničko má středisková
taky.
To není země, to je zahrádka.

Cestou jsme opět trošku zakufrovali, protože si naše GPS-ka vymyslela trasu nikoliv přes Jemniště s krásným zámekem, nýbrž oklikou přes Pecinov. Naštěstí je však v Pecinově také krásný zámek, který je sice přebudovaný na hotel, ale jehož součástí je množství stájí a koníků. A tak jsme si s Jájuškou pohladili hříbátko, což by se nám v Jemništi pravděpodobně nepovedlo.

Bývalá sýpka a dnešní
administrativní budova zámku
Pecinov. Pokud se vám zdá čelní
stěna této budovy tak nějak křivá,
tak to se vám nezdá, to je fakt.

Koně, koňky a koničci ze zámku
Pecinov.

Nicméně jsme tím opět ztratili spoustu drahocenného času a tak jsme mohli zapomenout na výstup na bájeji předžený vrch Blaník.

V Lojovicích pod Blaníkem jsme si neopomněli šlápnout na kamennou desku z roku 1652, která byla kdysi umístěná tak, aby na ni každý při vstupu do kostela musel vkročit, ale dnes je již upevněná jen na svislo ke kostelní zdi. Nicméně je vidět, že staletími ochozená opravdu je.

Místo Blaníku jsme tedy cestou udělali alespoň krátkou zastávku ve vesnici Kamberk v místním vesnickém muzeu lidové zemědělské techniky a života vůbec. Exponáty sice asi nebyly moc cenné ani vzácné, ale celé muzeum bylo takové krásně voňavé a bylo vidět, že se vytváří svépomocí a s láskou. Na průčelí bývalé prvorepublikové kampeličky a dnešní budovy muzea se skvěl nápis: „Co jednomu nemožno, to všem dohromady snadno“. No nevšiml jsem si, že by se mi například šlapalo nějak výrazně snázeji do kopce, přestože nás jede třeba i celý balík Ebounů najednou.

Před muzeem v Kamberku spolu Pavukmistrem a jeho bráchou Pedrem..

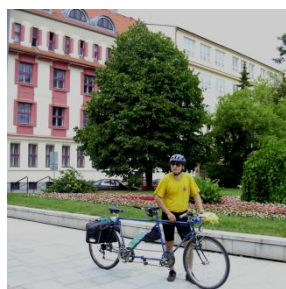

V muzeu všeho možného, ale v každém případě zajímavého a krásného

Zátiší s pradědečkem našeho šlapacího oře

Tou dobou jsme cestovali spolu s Pavukmistrem Martinem Štědroněm a jeho bráchou Petrem alias Pedrem. Den před touto etapou však Pedra píchlo v koleně a velmi ho bolelo. Do každého prudšího kopce musel chudák své kolo tlačit a prášek proti bolesti jsme bohužel neměli. Do Tábora jsme dojeli až asi jeden a půl hodiny po plánovaném srazu, takže na místní hvězdárně už nikdo nebyl.

Na náměstí před hvězdárnou v Táboře

Kopulka hvězdárny v Táboře pouze z venku

Zato jsme však v nedalekém sousedství objevili bezvadnou restauraci „U rytíře“ s nádherným širým výhledem z terasy. Zde jsme přečkali další déšť. Po večeri jsme se projeli poněkud uplakaným, ale moc hezkým centrem Tábora a všimli si, jak některé domy nebezpečně praskají po vybudování podzemních kolektorů.

Věča v restaurantu u rytíře

Jídlo i výhled z terasy mohu jen doporučit

Místní zlatokop loví z kašny na náměstí drobné pomoci magnetu z reproduktoru

Překrásné historické domy na náměstí

Známa kašna
na náměstí,
ze které místní
zlatokop
lovil starým
reproduktorem
drobásky

V Táboře mají věžní
hodiny s 24 hodinovým
ciferníkem

Po poněkud dobrodružném příjezdu do Sezimova Ústí, kdy jsme bloudili po cyklostezce vedoucí odnikud nikam mezi supermarketem a benzínovou pumpou a dále potom pokračovali po čtyřproudové silnici, nás na místní hvězdárně uvítala Dáša Soldátová se svými ratolestmi - pulečkem Blaničkou a pulečinkem Valinkou. Pro všechny Ebicyklisty upekla bezvadné buchtičky několika druhů (nejlepší byly ty žluté). V kopuli hvězdárny je umístěný soukromý dalekohled pana Vlasty Fejka, který už asi 20 let intenzivně pozoruje Sluníčko a pravidelně zde pořádá i demonstrace pro veřejnost.

Děkujeme za nevšední pohostinnost. Je těžké rozhodnout co bylo lepší, jestli zdejší pohoštění od Dáši, nebo od Hillaryho z Ondřejova, oba dva byli naprosto skvělí.

Večer se poněkud opozdil Dušan Šimoník. Zdeněk Soldát alias Edy ho jel nakonec vyzvednout na nádraží, kam dorazil vlakem z Táboře, ale stejně, klobouk dolů. Myslím, že pro Dušana byla dnešní etapa heroický výkon. Vždyť ji nakonec skoro celou ujel. Myslím, že by mohl z každého našeho etapového města posílat pohlednici z cyklovýletu šikovným pánům doktorům z Brna, kteří mu udělali u srdce bypasy a vrátili ho tak zpět do aktivního života.

Co říci závěrem. Dvakrát nám s Jájuškou během jízdy spadl řetěz, ale nejnáročnější byl dnes hlavně profil trasy. Pořád jen houpáky z kopce do kopce, samá krátká, ale prudká stoupání. Ale jinak je ta naše země Česká krásná jako zahrádka a lépe než Svatopluk Čech to snad ani popsát nelze.

No nic, dneska následuje už jen luxus nad luxus – teplá sprcha a potom hupky dupky do spacáku, zítřejší etapa má prý být ještě delší a těžší.

Hvězdárna Františka Pešty
v Sezimově Ústí

Dalekohled pana Fejka

Večerní posezení
ve společnosti E.T.-ho

Naši hostitelé
Dáša Soldátová a Vlasta Fejk

Usínání
v noční
tělocvičně

Spící David a Goliáš –
kola Milana Antoše a
Zdeňka Taranta

Druhá etapa

Pondělí 25.7.2010

(délka 95,31 km; max. rychlost 53,1 km/h; průměr 16,5 km/h)

Dnes jsme vstali dříve, abychom stihli společné foto před slunečními hodinami v Sezimově Ústí. Před fotografováním jsme se ještě postupně sešli na místní hvězdárně, kde nám Dáša Soldátová navařila kafe a čaj a nabídla zbytek dobrot ze včerejška – děkujeme moc a moc.

Edy nepřeháněl když tvrdil, že sluneční hodiny jsou opravdu velmi netradiční a podle mne jsou netradiční až příliš. Socha držící kouli vrhající stín mi připomíná vyhladovělého vetřelce – total brutal. Nicméně sluneční hodiny jsou také kosmická tematika, takže je to vlastně kosmické na druhou.

Brzké vstávání - Karláskova metla

Sluneční hodiny ve tvaru vychrtlého vetřelce s koulí ...

Přestože jsme vstávali brzo a snažili se vyjet včas, vyjeli jsme ze Sezimova Ústí opět poslední, asi o hodinu později než ostatní. Tentokrát jsme v tom ale nevině, v rozletu nás zbrzdily povolené kónusy na zadním kole. Po nezbytné opravě ve spolupráci s naším nebezským mechanikem Jirkou Krejsou jsme však přece jen kolem desáté vyrazili na trať.

Ujížděli jsme rekordní rychlostí povětšinou přesahující 30 km/h, protože nás pronásledoval zlověstný a neustále nebublávající oblak s počínajícími srážkami. Ani jsme se nezastavili v obci Komárov, kde se nachází množství překrásných stavení s typickými jihočeskými štíty. Do konce etapy jsme potom litovali, že jsme zde nevyfotili ani jeden snímek.

Místo toho jsme si však prohlédli opevněnou zeď historického dvorce v Březnici. Následně jsme tryskem dosprintovali do Týna nad Vltavou, ale to jsme se již nacházeli pouze pod oblaky typu mamma na okraji hlavního nabublátku (Baculína) a více již zmoknutí nehrozilo, protože hlavní mrak odcházel někam bokem.

V Týně se nám po čase opět podařilo navštívit muzeum vltavínů a to přesto, že v muzeu měli právě v pondělí zavírací den. Bylo to díky výjimečným vyjednávacím schopnostem mé Jájušky a tak nám ty naše tektity nakonec nezůstaly zapovězeny.

Zde patří veliký dík velmi ochotným a vstřícným pracovníkům zdejšího muzea.

Autofoto u dvorce v Březnici

Setkání s Pavlem Klečkem a Petrem Lemešem v Týně nad Vltavou

Když se snoubí neodbytnost Karláška s vyjednávacími schopnostmi Jájušky, je z toho skutečnost, že máme celé muzeum jen pro sebe.

Děšť nás tedy nakonec minul a po vystoupení svahu nad Vltavou nás uvítal úplně jiný typ oblačnosti - místní speciální endemický typ Cumulus Temelinus fractus. Je až neuvěřitelné, kolik se v podobě těchto umělých oblaků vypaří energie do vzduchu. Jak malý obláček by nám s Jájuškou stačil na projetí celé letošní spanilé jízdy! Přemítali jsme také o hrdinství žabích mužů z jaderné elektrárny Černobyl, kterým se podařilo otevřít zatopený ventil a odčerpat vodu zpod havarovaného reaktoru a tím zabránit apokalyptickému výbuchu a následnému zamoření velké části Ukrajiny a Běloruska. Byli to vojáci a podle mne je právě toto opravdové hrdinství. A nikoliv vojáci, kteří jdou bojovat pro peníze do Iráku, nebo Afgánistánu. Tito muži z Černobylu věděli, že jdou na jistou smrt a následně také zemřeli strašlivou smrtí z ozáření. Jenom se prý svého velitele zeptali, zda je to opravdu nutné a bylo jim řečeno, že ano.

U Temelína jsme dojeli skupinu s Matenem, Lilou Jedinákovou a dalšími, se kterými jsme potom absolvovali cestu až do Vodňan. Zde zase převzali pomyslnou štafetu Ebispolečníků manželé Hájkovi, zkrátka Ebicykl jak má být.

Díky našemu zvýšenému tempu jsme do městečka Husince dorazili oproti původnímu plánu s asi třicetiminutovým předstihem. Ještě jsme se tím pádem stačili s Jájuškou najíst v místní restauraci (výborný katův šleh) a potom už následovala návštěva úžasného člověka, mašinfíry a bývalého starosty, pana Ludvíka Fridbergera. Myslím, že Bohumil Hrabal nazýval právě takovýto typ lidí pábitelé. Na zahradě svého domu má pan Friedberger vybudovanou rozsáhlou zahradní železnici s kouřícíma mašinkama v měřítku 1:28. Je to jako z pohádky „Ať žijí duchové“, jenom tam chybí ti živí trpaslíci. Mezi kolejištěm má pan Friedberger ještě navíc kouřící sopku, kterou pro nás i zapálil. Při pohledu na tento soptící minivulkán jsem si říkal, že by bylo zajímavé, kdyby si sousedka stěžovala, že nemůže věšet na dvore prádlo a má ho stále špinavé, jelikož pan soused má na zahradě sopku, která neustále soptí.

Cumulus
Temelinus
fractus

Jo, jo. Kam se hrabe TT, nebo HO.
1:28 je to správné měřítko!

Modely jsou věrné do posledních
pindiků.

Na filmu nikdo nepozná, že se jedná o
model, zejména když se z mašinky kouří.

Bacha, už ten vulkán kouří, za chvíli
budeme možná očouzeni k nepoznání.

V šedesátém osmém k nám přijely ruské
tanky, v roce 2010 zase americké.

Po návštěvě železnice nás pan Friedberger zavedl na svoji hvězdárnu, kde má umístěný 40 cm teleskop Schmidt-Cassegrain Meade LX-200 s go-to pohonem. Získal jej prý před časem v rámci grantu pro veřejná pozorování a dodavatelem byl pan Holubec z Přerova, také bývalý Ebicyklista. Před tím měl prý v kopuli umístěného 30 cm Cassegraina od pana Drbohlava.

Observatoř pana Friedbergera

Pan Friedberger odkrývá své oko do vesmíru

Cestou od pana Friedbergera jsme se ještě v Husinci zastavili u rodného domu mistra Jana Husa. Byl bohužel zavřený. Slyšel jsem, že prý sem mistr Jan došel za jeden den pěšky až z Prahy. Tak to byl teda borec větší než Petr Bezruč, který se zase vyznačoval dlouhými výšlapy z Ostravy do Beskyd. Nám to sem trvalo přes 2 dny a to na kolech a s vyplazenými jazyky. Nicméně rodný dům je to pěkný, bytelný a dost reprezentativní, řekl bych, že určitě větší než rodný zemanský dvorec Jana Žižky. Pokud by se ale Jan Hus v Husinci nenarodil, potom se naskýtá otázka, po kom, nebo možná po čem vlastně nese Husinec své jméno ☺.

Skutečně reprezentativní rodiště našeho Českého velikána

Nakonec nás čekala závěrečná horská prémie typu EbiHC (mimo všechny Ebikategorie) do včelné pod Boubínem.

Z odstupu vypadá Boubín jako vulkán ze železnice pana Friedbergera

Včelná je sice ves v podstatě na konci světa, kde končí silnice v šumavských hvozdech, ale kde nás čekalo velmi luxusní ubytování v penzionu Schwarzenberská myslivna. Budova patří panu Jiřímu Františku Potužníkovi, který byl kdysi myslím že mluvčím premiéra republiky a dnes mluvčím naší expozice na Expu v Shanghai, ale jinak je především dlouholetým přítelem a volejbalovým spoluhráčem našeho polního hejtmana.

Penzión Schwarzenberská myslivna

Večer pro nás všechny připravil bohatýrskou večeři metodou rautu – vepřové koleno s bramborovým salátem a vynikajícím zelím. V pípě čekalo pivisko a na stole víno, červené i bílé, zkrátka nádhera. Směje se oko i tělo. Jako důkaz přízně ze strany naší spanilé jízdy obdržel pan Potužník z rukou polního hejtmana láhev chilského vína, jak Jiří Grygar řekl: „malý pozdrav od velmi velkých dalekohledů“. Navíc, právě v době naší návštěvy slavil pan Potužník čtyřicátiny, ke kterým dostal od své ženy hvězdárský dalekohled Celestron. Takže i zde jsme se nečekaně setkali s astronomií.

Náš štědrý hostitel Jiří František Potužník

Jedlo se, bavilo a pilo,
a dobře nám všem bylo.

Na závěr dne jsem si potom napustil teplou vanu a vykoupal se v koupelně, kterou máme jako součást pokoje, což je rovněž Ebipremie nade všechny kategorie.

Celkově se nám s Jájuškou dnešní etapa nezdála zdaleka tak náročná jako ta včerejší a to i přes to náročné závěrečné stoupání. Bylo to asi tím, že jsme již více rozježdění a také, že se krajina vyjma Šumavy více narovнала a chyběly v ní zejména ty neustálé houpáky z kopce do kopce.

I když se při našem dojezdu do cíle etapy spustil déšť, počasí nám v celku přálo velmi dobře. Myslím, že lepší počasí jsme si ani nemohli přát.

Třetí etapa

Úterý 26.7.2010

(délka 46,89 km; max. rychlost 53,9 km/h; průměr 17,9 km/h)

Dnešek byl náročný den, zejména psychicky pro moji Jájenku. Popravdě řečeno, vzhledem k tomu, že byl volný den s kolektivním výstupem na Boubín, byla vzhledem ke své družné povaze všema deseti právě pro tuto variantu. Je to ale veliký hodňásek, protože se nakonec uvolila a jela se mnou na tandemu na něco přes 50 km vzdálenou Olšinu, což je jednak nejvýše položený chovný rybník v naší republice a také název vesnice a rekreačního zařízení, kde přes léto pracuje můj tat'ka. Je to překrásné místo a každý rok když přijde jaro je vidět, jak můj tat'ka s blížícím se termínem odjezdu z Brna sem pookřeje. V Brně je totiž sám mezi lidmi, zatímco tady je opravdu mezi svými. Svědčí o tom například i skutečnost, že se jeho obrázek dostal dokonce i na místní pohlednici (jak chytá ryby se svým kamarádem Jožem Kukučkou na břehu chovného rybníka Olšina). Olšina je místo velmi blízké i mému srdci a každý rok zde pravidelně s Jájuškou a dětmi trávíme jeden až dva týdny dovolené.

Vyjeli jsme za krásného počasí a sjeli z Včelné do vesnice Záblatí. Což o to, jelo se nám krásně, ale Jájuška si to příliš neužila, protože viděla hlavně ten kopec v opačném směru, až ho večer pofuníme zpátky. Přesto však ocenila skutečnost, jaká je zde krásná přírodní scenérie a jak krásné je také vnímání přírody ze sedla bicyklu prostřednictvím vůní. Cestou krásně voněly louky a dokonce i krávy na nich a také les byl cítit po houbách.

Potom jsme absolvovali asi 10 km do kopce a potom následoval sjezd do Volar. Na Volary máme jednu úsměvnou vzpomínku, když nám zde asi před deseti lety upadlo přední kolo na naší tehdejší Betynce (Škodě 110) po drncnutí na místním železničním přejezdu. Vzpomínka je to dobrá, protože kolo nám tehdy upadlo prakticky přesně před zdejší mototechnou a tak to vlastně bylo současně veliké štěstí, protože se nám to povedlo velmi záhy vlastními silami opravit. To už by dnes šlo provést jen s málokterým moderním autem. Nicméně když nám totéž kolo upadlo potom ještě dvakrát v Brně a posádka odtahovky (odtahovala nás shodou okolností v obou případech ta stejná) nám začala pro příště slibovat množstevní slevu, bylo to jasné znamení toho, že je na čase naši Betyнку vyměnit za nějaké normální a hlavně spolehlivější vozidlo. A tak jsme si tehdy pořídili v dražbě černou Feldu kombíka – Krtečka.

Rozkvetlé kvítí v poli a čarokrásná krajinka v okolí obce Záblatí

Z kopce, to se to panečku šlape. Ale nechci vidět tu cestu zpět, myslí si Jájuška.

Krajina v okolí Volar

Ve Volarech na nádraží jsme tentokrát potkali velice hodného pana průvodčího, který nám vzal dvoukolo do vlaku, i když je to prý v drážních předpisech výslovně zakázáno a odvezl nám je do stanice Černý Kříž. Nicméně jak posléze prohlásila Jájuška: „Kdyby nás s tím dvoukolem nechtěli vzít, tak já bych si před ten vlak snad lehla“.

Mezi tím se totiž nad Boubínem začalo pořádně kabonit (typický černý bouřkový mračoun Baculín) a tak jsme si s Jájuškou říkali, že těm co právě lezou nahoru na vrchol Boubína v tuto chvíli stejně asi moc do řeči nebude. Nám tady v údolí zatím svítilo sluničko a ve vlaku bylo moc fajn. Vzdálenostně jsme si sice z Černého Kříže příliš nepomohli, ale je fakt, že odtud vede kolem Vltavy krásná rovná cyklostezka a z velké části jsme se tak vyhnuli frekventované silnici z Volar do Horní Plané.

Bohužel Boubínský naducánek Baculín neustále nebublával a za Pernekem nás nakonec dostihl. Zmokli jsme tak, že jsme měli vodu úplně všude. Ani pláštěnky nám nepomohly, protože vodní tříšť vzdoruje i gravitaci. Lilo tak, že auta na silnici zastavovala s rozsvícenými světly. Dojeli jsme ještě do Pihlova, ale nebylo to vůbec snadné, protože mi do očí ztéká opalovací krém a tak jsem toho ani moc neviděl. Naštěstí to Jájuška vzadu na tandemu nevěděla. Zastavili jsme se v průjezdu místního hostince a vypadali tak, jako kdyby na nás někdo vylil několik kýblů vody. A to byl konec našeho dnešního putování kolmo, protože spása byla nedaleko. Zavola jsem tatkově, aby pro nás do Pihlova přijel z Olšiny autem a když přijel, podařilo se nám nacpat dvoukolo do jeho Oplíka – sedana. A to bylo ono kýžené vítězství, na které Jájuška čekala a které ji zvedlo náladu přímo neuvěřitelně. Sice z auta čouhalo přední kolo, takže to vypadalo, jako by Opel tandem požíral, ale byl tam!!!

Leje, až některá auta zastavují.

Výhled z úkrytu

Koložrout

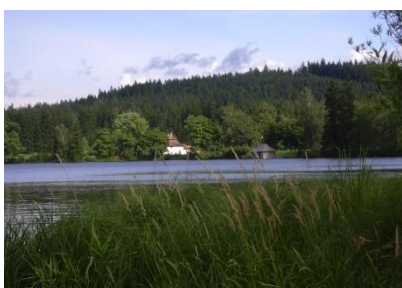

Vysoušení
svršků i
spodků

Skupinové
foto.
Zleva:
Jájuška,
sestřenka
Jana, její
syn Kuba,
manžel Míla
a můj tatka.

V družné náladě jsme potom dorazili autem na Olšinu a počali vysoušeti své svršky, spodky a vůbec všechny ostatky. Ale nejlepší bylo, že nám tatka nabídl, že nás zpátky do Včelné odveze autem. Zejména Jájuška vrněla jako koťátko a já jsem samozřejmě také nebyl proti, protože v botách nám čvachtalo a zmrzlí jsme byli jako dva rampouchy. Na Olšině jsme si také zašli na oběd do chaty Michala a potom navštívili moji sestřenku Janu s jejím manželem Mílou a synem Kubou, kteří sem dnes rovněž přijeli. Zkoušeli si též zajezdit na našem tandemu, ale bylo vidět, že na jízdu ve dvou je potřeba si zvyknout. Něco po páté jsme potom zase naložili tandem do Opla - koložrouta a vydali se zpět do Včelné. A tak se nakonec Jájuška vrátila oproti původnímu předpokladu odpočatá, svěží, usměvavá a jen trošičku navlhla.

Rybník Olšina –
srdeční záležitost.

Rybník Olšina – pohled směrem
do vojenského prostoru Boletice

Po večeri, která opět proběhla v penziónu Schwarzenberská myslivna a která byla stejně jako ta první ve velkém stylu s pivem, vínem a stylem švédského stolu následovala další oficiální část programu. Ve Volarech jsme v hračkářství koupili dětskou papírovou korunu, kterou jsme nadepsali Corona Bohemiae a na kterou se všichni Ebicyklisté podepsali. Náš hejtman potom slavnostně předal tuto Coronu Bohemiae panu Jiřímu Františkovi Potužníkovi, našemu štědrému hostiteli.

Večerní posezení na terase penziónu

Zátiší s pípou

Příprava na velký briefing

Následoval hlavní briefing celého Ebicyklu, na kterém byly slavnostně pasováni dva letošní nováčci. Prvním byla Jana Janatová, manželka bludného holand'ana Mirka Janaty, jinak středoškolská profesorka matematiky a fyziky. Bylo zajímavé sledovat, jak spousta Ebicyklistů zpozorněla a vydechla, asi si vzpomněli na svá středoškolská léta. Druhým nováčkem byl kamarád našeho zeměkolára Víti Dostála – Jeff. Je to původem kanad'an, jinak v současnosti učitel angličtiny – rodilý mluvčí. Proto také dostal privilej přednést slavnostně Základní Dogma Ebicyklu v angličtině. Myslím, že by mohl také dostat přezdívku světoběžník druhý, protože je to vyloženě Vít'ova krevní skupina. Nejvíce mne fascinoval údaj, kterému se mi snad ani věřit nechce. Jeff říkal, že podle jeho záznamů má na kole najeto asi 500 000 kilometrů! To je zhruba tolik jako je množství všech Ebičlověkokilometrů dohromady a je podle mne až neuvěřitelné, že je v silách jediného člověka, navíc cyklisty amatéra, toto celé zvládnout. Ale asi to jde a Vít'a Dostál by mi to určitě dobře vysvětlil.

Jana zvládla dogma perfektně

Jeff pod palcátem

Jako poslední pasoval náš z Božího dopuštění polní hejtman do nové funkce mne s mojí Jájuškou. Jedná se o zbrusu novou funkci rotymajstra sekce s dlouhým a téměř nezapamatovatelným názvem Rota Z Vody Rostoucích Ebicyklich Pulců a s prakticky nevyslovitelnou zkratkou RZVREP. Ideově vychází tato naše nová a velmi perspektivní sekce z Nerudových Písní kosmických, kdy žabky hledí ke hvězdám a přemýšlí, jsou-li tam žáby taky. V podstatě se však v našem případě jedná o starání se o malé Ebipulečky dle našich možností, zejména pak na Reji a o vedení statistiky týkající se této drobotiny, než jim počínaje 15 rokem věku narostou Ebinožičky a přepadnou nám z naší sekce do hlavního pelotonu Ebicyklistů. V tomto mezidobí budeme dbát především o to, aby nám nerostli tak jako až dosud, coby pověstné Jakešovy kůly v plotě, aby se naučili na kole nejen jezdit, ale jezdit v háku, upozorňovat na výmoly a jiné překážky na cestě a hlavně neodmlouvat polnímu hejtmanovi.

Podžito Karel Bejček přišel v této souvislosti s hezkým nápadem uspořádat pro naše pulečky na podzimním Reji nějakou taškařici, ale konkrétně to ještě musíme promyslet. Myslím, že se před Rejem zmejlujeme jako klokani ☺.

Večerní pohoda s palcátem na stole

Dobrá duše MarkitánKa - Katarína

Plánování zítřejšího putování

Úplně na závěr se chopil slova náš hostitel pan Potužník a povídal o Šumavě a o jejích penziónu, o svém působení ve funkci mluvčího bývalého předsedy vlády i o dnešní funkci mluvčího české expozice na Expu v čínské Shanghaji. Zajímavé jsou tam prý zejména kompozice mladého výtvarníka Jakuba Nepraše, prý o něm v budoucnosti ještě uslyšíme. Měl také spoustu postřehů o Číně a číňanech samotných a dlužno říct, že bylo moc příjemné a zajímavé ho poslouchat. Inu profesionální mluvčí je profesionální mluvčí.

Pan Potužník se svým tátou

Čtvrtá etapa Středa 27.7.2010

(délka 104,32 km; max. rychlost 58,2 km/h; průměr 15,3 km/h)

Je to jízda po tom světě,
kam se kolo šine,
sotva zdoláš jeden kopec
hned se najdou jiné...

Jo, František Ebicyklista Čelakovský – rodák ze Strakonice měl pravdu a podobně jako Siouxové dobře znal svůj kraj.

Dnes nás totiž čekal Churáňov, nejvyšší bod naší letošní spanilé jízdy. Poprvé a naposled jsme s naším dvoukolem překonali psychologicko-magickou hranici 1000 m.n.m., konkrétně 1118 m.n.m.

Cestou na Churáňov –
horní stanice lanovky Zadov

Pod námi Zadov

Šumava nebo Alpy?

Na vrcholu Churáňova stojí skvěle vybavená, profesionální meteorologická observatoř, kde nás provedl službu konající meteorolog Dr. Josef Staněk. Vysvětlil nám funkci různých přístrojů počínaje ombrometrem a teploměrem a konče přístroji pro laserové měření výšky oblačnosti, určování složení mlhy, detekci blesků, určování dohlednosti a podobně. Výsledky aktuálního měření ukazují, že spodní hranice oblačnosti typu cumulus congestus se nachází ve výšce asi 650 metrů nad námi a není příliš jisté, zda zmokneme, či nikoliv. Zaujalo mne také zařízení pro měření rychlosti velmi silného větru, když už misky standardního anemometru nestíhají. Jedná se o tři vyhřívané kalibrované kovové tyčky s mikrofonom, který snímá výšku tónu svištícího větru. Já bych proto pro určité větry zavedl v souvislosti s tímto přístrojem pojem standardního šumohvízdného větru, podobě jako existuje pojem šumohvízdný meteor. Zajímavé je taktéž, že tento senzor je umístěn vysoko nad hromosvodem, ale prý zde blesky řádí pouze v okolí a do samotné observatoře snad ještě přímo neuhodilo a navíc se dnes v sousedství nachází mnohem vyšší příhradová kovová věž jednoho mobilního operátora.

Budova meteostanice na Churáňově
obložená oři Rbicyklistů

V popředí zahrádka s teploměry

Množství rozličných přístrojů,
v popředí trojúhelníkový vysavač mlhy

Interiér meteorologické stanice

Náš zasvěcený průvodce Dr. Staněk

Budova meteostanice je projektovaná jako pozorovatelná se schodištěm uprostřed

V areálu observatoře stojí rovněž automatická celoblohová komora zařazená do celostátní bolidové sítě. Podle snímků z této celoblohovky na nástěnce v observatoři je vidět, že noční pozorovací podmínky jsou zde téměř úplně dokonalé. Příště už nebudu používat rčení tma jak v pytli, ale budu říkat tma jak za bezměsíčné noci na Churáňově. Z Churáňova jsme se přemístili obloukem po silnici do Horské Kvildy.

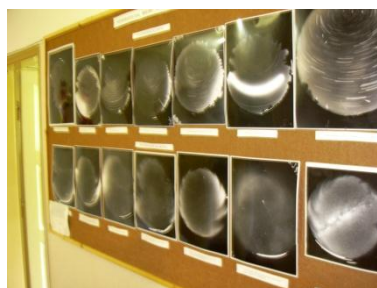
Kosmická technologie na Churáňově

Simulant Láďa Šmelcer u automatické celoblohové komory

Jeden z úlolků

Sbírka bolidů

Po obědě v Horské Kvildě jsme absolvovali s naším polním hejtmanem prudký sjezd do údolí řeky Vydry. Z kopce jsme sice na tandemu hejtmanovi ujeli, ale když jsme dole u řeky testovali teplotu ráfků (a neudržel jsem na nich ruku), předjel nás a zmizel kdesi v dáli. I když jsme se ho vydali s asi dvouminutovým zpožděním stíhat, byl až do Sušice k nedohnání. Později nám řekl, že ho urychlovala vpřed reálná představa deště, kterou nám na Churáňově předpověděla numerická rosníčka Aladin. Bylo to prý stejně silné, jako když loni sprintoval do Drásova k Jiřímu Krejsovi na jeho vyhlášený chleba se sádlem. Jsou zkrátka chvíle, kdy je náš hejtman prostě k nedostižení a kdy prý ani nemá nikdo nejmenší šanci udržet s ním tempo. Záleží pouze na tom, je-li náš hejtman dostatečně motivován. Ne nadarmo asi také

před časem změnil profesi a přešel v rámci Fyzikálního ústavu z oddělení nízkých teplot do oddělení vysokých energií.

Společný oběd v Horské Kvildě

V Sušici jsme se podívali dle rady nemilosrdného samaritána Petra Lemeše na sochu TGM, která jako jedna z mála na svém místě vydržela stát nepřetržitě přes celou éru komunismu již od první republiky. Pod sochou Masaryka se nachází památník obětem I a II světové války a také obětem komunistického režimu. Lidí, kteří zemřeli, abychom my mohli žít a třeba si jezdit na kole po jihočeských luzích a hájích. V Sušici na náměstí na budově muzea se také nachází zajímavá pamětní deska připomínající osvobození Sušice americkou armádou 6.5.1945. Za komunismu prý byla tato deska odstraněna na protest proti válce ve Vietnamu a po listopadu 1989 zase vrácena na své místo. A tak jsem si říkal, že v nedávné době zase měli příležitost tuto desku opět sundat na protest proti americké intervenci do Iráku. Odůvodnit by se to dalo tak, že byla bez mandátu OSN a tudíž vlastně nelegální. Nevím, mám pocit, že se v naší zemi až příliš často mění sochy a památníky, podle aktuální politické situace. Já bych nechal všechno na svém místě, ať to jsou třeba památníky různých svatých, Marie Terezie a Josefa II, Masaryka, Beneše, Gottwalda, Švermy, Havla, sovětů, američanů a já nevím koho všeho ještě, prostě všech, protože všechno je to součást našich dějin a tak to prostě bylo. Tečka. Jenom bych k některým doplnil malou vysvětlující tabulku. Jak mne mrzí třeba u nás v Brně, když sundali ze sochy rudoarmějce na Moravském náměstí pěticipou hvězdu a na památníku v Králově Poli vyfrézovali nápis azbukou a chtěli prý dokonce exhumovat neznámého vojína jenom proto, že přišel do Brna s Rudou armádou. Je vidět, že poblblenci snažící se přepisovat dějiny existovali v celé naší republice před rokem 1989 a existují i dnes, jenom jaksí v opačném gardu.

Památník obětem v Sušici

Společné foto s TGM

Náměstí v Sušici

„Putovní“ pamětní deska na budově muzea

Po odjezdu ze Sušice se chystalo na déšť a bylo vidět, že v horách na jihu je úplné boží dopuštění.

Řetízek Ebicyklistů při výjezdu ze Sušice

Hezký kostelík Zdouň nedaleko Sušice

Chaloupka v obci Hrádek

A když jsme v Kolinci odbočili doleva na Běšiny, bylo již jasné, že se dešti nevyhneme. Nakonec jsme se před deštěm schovali v Jindřichovicích, kde se nachází pěkný zámček předělaný na penzión. Byla zde také velmi příjemná a usměvavá servírka, která nám nabídla čaj a tak jsme tam ten nejsilnější déšť přčkali. Z Jindřichovic do Běšin už to byl jen kousek a odtud potom vedla pěkná cyklostezka až do cílového města Klatovy. Cyklostezka však byla místy snad až trošičku nebezpečná, jak byla klouzavá. Vzhledem k tomu, že bylo čerstvě po dešti, vylezlo si sem totiž na špacír docela veliké množství šneků a hlavně slimáků. I když jsem je všechny hlasitě varoval: „To se mi to přímo šlape, hej plži dejte si bacha...“ nic nepomáhalo a sem tam to nějaký slíznul.

Večerní briefing o tom co nás následující den čeká a nemine

V Klatovech jsme našli azyl pro dnešní noc ve školní tělocvičně, v nově zrekonstruované škole Obchodní akademie, vzniklé z areálu bývalých zrušených kasáren.

... A krom toho - až svou etapu
přejedem a přejdem,
v jedné tělocvičně na nocleh
s hejtmanem se sejdem.

Jo, i zde to místní znalec František Ebicyklista Čelakovský trefil úplně přesně.

Pátá etapa

Čtvrtek 28.7.2010

(délka 111,65 km; max. rychlost 58,2 km/h; průměr 15,7 km/h)

Dnes nás čekala nejdelší etapa celé letošní spanilé jízdy, která by se dala charakterizovat jako přesun z jižních Čech do Čech západních. A protože není až tak důležité kolik je potřeba ujet kilometrů, ale kolik je na to potřeba času, nastavili jsme si budíka už na půl sedmou. Ostatní měli zřejmě podobný nápad a tak nastal v této době v nocežní tělocvičně čilý ruch a ani jsme si tedy budíka dávat nemuseli. Vyjžděli jsme tentokrát spolu s ostatními a nikoliv jako jindy poslední.

Ebicykl dorazil na náměstí do Klatov

Stejně jako v Táboře jsou i zde k vidění věžní hodiny s 24 hodinovým ciferníkem

Tomu říkám pořádný vlek za kolo!

Lod' kostela na náměstí v Klatovech

První zastávku jsme si udělali v centru Klatov na krásně zrekonstruovaném náměstí, kde Jájuška sestavila živý obraz kterak táhne maringotku Humbetro v dál. Potom jsme se vydali s Hillarim a Martinou Boháčovou po výpadovce na sever do obce Dolany. Zde se nachází historická tvrz, která je však v soukromých rukou a v dosti zuboženém stavu. Vypadá to, jako by majitel buď zemřel, nebo se odstěhoval někam hodně daleko a nechal tento hrad svému osudu. Jeho přítomnost připomínají pouze všudypřítomné cedulky „Soukromý pozemek – vstup zakázán“.

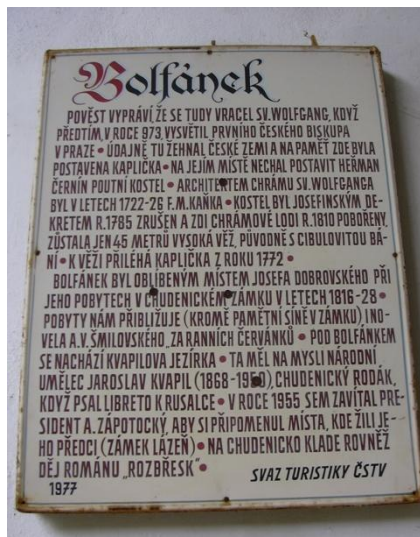
Dolanská tvrz

Pokud se situace nezmění, má tato tvrz svá léta slávy za sebou

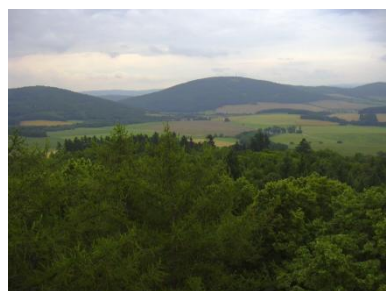
Protože Martina Boháčová nasadila vskutku d'ábelské tempo, dostihli jsme záhy nemilosrdného samaritána Petra Lemeše a Vladimíra Homolu, kteří nás potom s přestávkami provázeli po mnoho dalších kilometrů. Občas se sice někam ztratili a jeli jinou cestou, ale osud tomu chtěl, že jsme se nakonec vždycky zase někde sjeli.

První naše odluka proběhla u vesnice Lučice, kde jsme s Jájuškou odbočili na rozhlednu Bolfánek, což je zrekonstruovaná a zpřístupněná věž dnes už neexistujícího kostela. Výhled z ní byl krásný a bylo nám tam dobře. V krajině bylo jasně vidět, odkud přicházíme a kam směřujeme. Protože jsme se obávali časové tísně, vynechali jsme prohlídku Americké zahrady i záměčku Sv. Wolfgang, který se nachází v sousedství a jali se polykat další kilometry.

Pod Bolfánkem

Historická rozhledna Bolfánek

Za Bolfánkem

Před Bolfánkem

Rozloučení s Bolfánkem, který se jeví již jen jako hrbolek na obzoru

Ve vesnici Koloveč jsme odbočili dle Ebiitineráře na sever a vydali se přes Srbici, Staňkov, Čechovice a Jivjany do slavného kláštera v Kladrubech, kterému vtiskl jedinečnou podobu Jan Blažej Santini.

Cestou do Kladrub rostly u silnice báječné maliny

V Kladrubech u kláštera jsme si šimli opřených kol Petra Lemeše a Vladimíra Homoly, avšak tou dobou již byli na prohlídce a další se k této skupině připojit nemohli. Tak jsme se zde zatím naobědvali a potom sestoupili na historické klášterní náměstí, kde se nás ujala sličná průvodkyně. Klášter je sice zvenku zatím bohužel poněkud oprýskaný, ale uvnitř je vidět, že Benediktýni patřili k opravdu nejbohatším řádům v Evropě a že kladrubský klášter byl mezi všemi kláštéry v našich zemích nejbohatší vůbec. Má velmi bohatou historii úzce spjatou se svatým Janem Nepomuckým. V 70. letech minulého století byl prý tento stánek boží ve velmi zbědovaném stavu, ale od té doby jej památkáři dávají postupně dohromady jako velmi významnou státní památku a interiéry jsou již prakticky hotové. A je to opravdu nádhera.

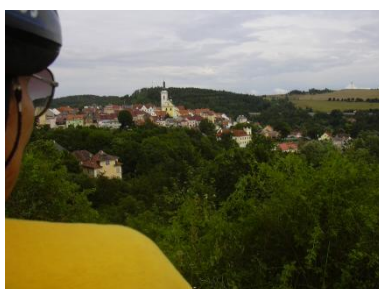

Klášter
Kladruhy

Krásný uvnitř
i zvenku

V současné době se tento klášter renovuje i z venku na plné obrátky ve spolupráci s EU, takže lze říci, že nám v současné době zachraňuje tuto znamenitou památku s velkou zlatou korunou na střeše Evropská Unie. Prohlídka trvala něco přes hodinu a mezi tím ustal lijavec, který se venku spustil během našeho oběda. A tak nám to i s tím deštěm vyšlo perfektně.

Město Kladruhy

Z Kladrub jsme pokračovali stále dál na sever. Šumava se za námi definitivně ztratila z dohledu a před námi se objevilo městečko s příznačným názvem Stříbro. Kdysi bohatlo těžbou stříbra, dneska jsme zde obohatili svůj život my a sice velkou jahodovo-pučkovou točenou zmrzlinou. MŇAM!!!

Během dalšího putování jsme se sjeli s Honzou Balíkem a společně přečkali nepřízeň počasí na autobusové zastávce ve Slavicích. Na další trase se potom postupně sjela celá skupina Ebounů čítající řádově 10 makačů včetně Petra Lemeše a Vladimíra Homoly, se kterými jsme absolvovali cestu prakticky až do cíle dnešní etapy.

Nádherné exempláře oblaků
Cumulonimbus mamma
ze kterých našťěstí nepršelo.

Docela nestandardní směrovka

Cesta byla mokrá, místy suchá...

Další kostelíky a hezká místa jsme už
bohužel museli nechat na příště

Dalším našim průjezdním místem byl slavný klášter v Teplé. S nemilosrdným samaritánem jsme se jali ostatní přesvědčovat, že bychom se měli pokusit proniknout do věhlasné knihovny kláštera Teplá s tím, že jsme věhlasní badatelé v oblastech medicíny, geodézie, fyziky a astronomie, kterým však nepřízeň osudu v podobě deště a protivětru a itinerář v podobě délky etapy postavili do cesty tak veliké překážky, že jsme to zkrátka nemohli stihnout.

Klášter Teplá je sice přenáherný, avšak protentokrát jsme zůstali před branami.

Bohužel vzhledem k pozdní hodině byl již klášter v Teplé zavřený a co hůř nikde nikdo s pomyslným klíčkem od vrátek. Tak nám nakonec nezbylo, než jej pouze obejít klášterní zahradou, nasát atmosféru a konstatovat, že je to zvenku sice poněkud oprýskané, ale jinak krásné. Stav kláštera se zvenku docela podobal stavu kláštera v Kladrubech.

A tak jsme nakonec vyrazili po cyklotrase o délce cca 17 km do Mariánských Lázní, tak abychom stihli ve 21 hodin zpívající fontánu.

Mariánské Lázně jsou překrásné, zejména:

když se večer stmívá,
dříve než jdu spát,
na fontánu se dívám
a poslouchám ji hrát...

Zpívající fontána v klidovém stavu

Zakončení kolonády

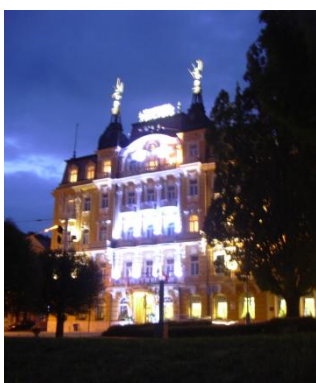
Zpívající fontána v akci

Nejhezčí byla symfonická báseň Má vlast od Bedřicha Smetany.

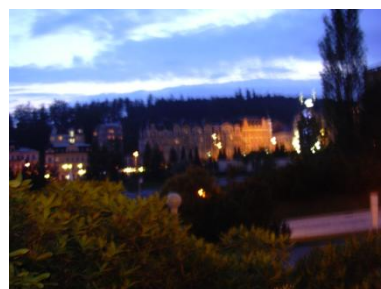
Když jsme přijížděli kolem hotelu Explanade do Mariánek, bylo ještě světlo, když jsme odjížděli od fontány kolem kolonády ke gymnáziu, kde jsme měli sjednaný nocleh, nořilo se už nebe do tmy a celý střed lázní byl krásně nasvětlený. Jako o vánocích. Všude kolem bylo slyšet němčinu a ruštinu a my jsme přemýšleli, jestli zde v Mariánkách ještě vůbec bydlí nějakí normální Češi, nebo jestli se sem pouze sjíždí do práce z okolních měst a vesnic.

Mariánskolázeňská kolonáda

Nasvětlený hotel Pacifik

Večerní nálada v Mariánských Lázních

Asi ve tři čtvrtě na deset jsme přijeli do cíle, po desáté uspořádal Zdeněk Tarant briefing, kolem jedenácté jsem si dal teplou sprchu a kolem půlnoci šel spát. Dobrou noc!

Šestá etapa

Pátek 29.7.2010

(délka 99,33 km; max. rychlost 58,2 km/h; průměr 14,6 km/h)

To je hrozné. Sotva jsme přijeli, už abychom zase odjížděli.

Při výjezdu z Mariánských Lázní po ulici Třebízského mne překvapilo množství lázeňských domů nabízených k prodeji. Tak asi třetina z celkového množství. Většinou byly krásné, jenom sem tam některý vybydlený. Ale i včera večer si Jájuška všimla, že mnoho oken ve zdejších hotelích nesvítí. A to je střed sezóny! Nevím, jestli je dnes lékařství už tak daleko, že se dají lidské nemoci léčit bez lázní pouze pomocí medikamentů, v každém případě je v denním světle vidět, že i zde hospodářská krize dolehla. Možná v budoucnu ty domy koupí noví Rusové, možná Usáma a možná taky vůbec nikdo a skončí to podle Jájušky jako na Zakarpatské Ukrajině, která chátrá. Byla by to velká škoda, protože Marijánky jsou město nádherné a voda je zde výtečná.

Cestou z Mariánských Lázní

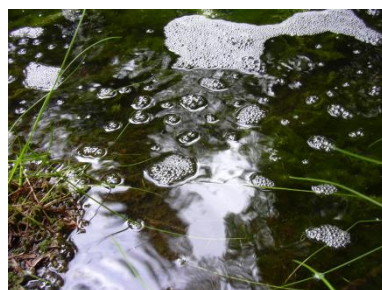

Zubožený penzion Nimrod

Minuli jsme opuštěný a zdevastovaný penzion Nimrod a zatočili do přírodní rezervace Smraďoch, kde to díky vývěrům pramenů a podzemních plynů bylo skutečně řádně zasmraděné. Raději si ani nechci představovat, jak to zde smrdí pod zemí. Bublá to zde jako vzduchování v akváriu, ale když už se v akváriu objeví podobný odér, je to známka probíhající ekologické katastrofy. Však tady také není ani jedna rybička, i když je zde voda čistá a průzračná, vlastně je to minerálka.

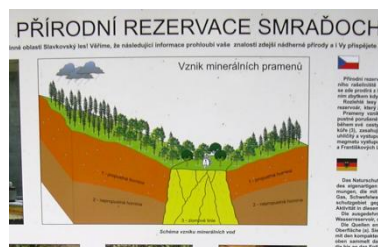
Smraďoch nezůstal svěmu jménu nic dlužný

V jezírcích Smraďoch bublinkuje

Suchými výdechy Smraďoch šustí

Kterak Smraďoch funguje

Po překonání krpálků Slavkovského lesa – Vlčího kamene a Zaječího vrchu jsme sřřčili přímo do Sokolova a zastavili se až před hvězdárnou na budově místního gymnázia. Zde nás uvítaly dvě velice hodné grácie – paní Zalubilová a její kolegyně. Připravily pro nás občerstvení, které přišlo neobyčejně vhod (bylo co plnit) a ukázaly nám místní refraktor 100x1000 mm.

Naše dvě hostitelky obklopené Ebicyklisty

Školní dalekohled

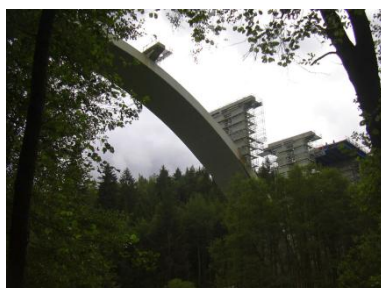

Pohoštění ve sborovně přišlo vhod

A potom se naše skupina vedená místním znalcem Zdeňkem Tarantem vydala po pěkné cyklostezce podél řeky Ohře. Další zastávka následovala v historickém městečku Loket.

Nádherná cyklostezka podél řeky Ohře

Kuželosečka vyseknutá nad Ohří

Společný příjezd do Lokte

Ještě štěstí, že zde na ostrohu nad řekou Ohří stojí téměř údolní hrad, takže se našťestí nemuselo šlapat někam do kopce. Společně jsme zde s ostatními Ebouny poobědvali a zatímco se ostatní vydali na cestu vstříc novým zážitkům, my jsme si s Jájuškou ještě prohlédli toto krásné městečko a posléze se vydali po jejich stopách po cyklostezce na Karlovy Vary.

Náměstí v Lokti

Historická přiblížovala, pro malé i velké v historickém městě

Hrad Loket

Zde je potřeba vyseknout poklonu naší tarantuli Zdeňkovi Tarantovi, že nám naordinoval tuto krásnou cestu údolím řeky Ohře. Jízda zde byla neobyčejně příjemná, hezkou přírodou, po rovině, zkrátka paráda. Jájuška tudy dokonce začala plánovat cyklovýlet s našimi dětmi pro příští rok.

Po přejití houpavé lanové lávky pro pěší u Svatošských skal jsem si při pohledu na lezčíky v sedle našeho oře zpíval:

„Co bychom se báli, na Svatošské skály dudláj dudláj dá...
Spadnete do Ōhře, odplaví vás do moře, dudláj dudláj dá...“

U plánu Svatošských skal. Všimněte si speciálního způsobu odívání Jájinky, které si snad necháme patentovat.

Lávka pro pěší pod skalami

Vodáci a lezčíci

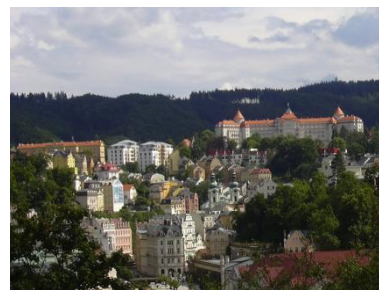
No a potom jsme přijeli do hlavního města všech našich lázeňských měst – Karlových Varů. Město je to veliké, krajské, kosmopolitní, ale podle mne nejméně malebné ze všech našich lázeňských měst. Říkali jsme si s Jájuškou, že když z pramene udělají zřídlo, vypadá to tam potom spíše jak vodotrysk s vodním kamenem. Všude jsou slyšet cizí jazyky, zejména ruština a ve středu města v lázeňské zóně je tolik lidí jako na Václaváku. Úplný div, že jsme se zde potkali s Danielou a Zuzkou Setteyovými.

Československé setkání pod hotelem Thermal

Důvěrně známá místa z filmu Vrchní Prchni. Z nahladu vypadá lázeňská část Karlových Varů překrásně, avšak při bližším ohledání se mi jeví Mariánské Lázně více dle mého gusta.

Kdysi zde několik let bydlel i můj tat'ka a jeho bývalou adresu jsem měl k dispozici, ale než bychom se prodírali s dvoukolem davem, raději jsme si vyšlápli kopec na místní hvězdárnu, kde nás uvítal pan Morávek. Prohlédli jsme si hvězdárnu bohatě vybavenou dalekohledy všeho druhu i historickou zrcadlovou celooblohovou komoru umístěnou uvnitř ve výstavní místnosti. Na střeše mají potom moderní celooblohovku typu rybí oko se kterou sledují počasí a tak jsem si říkal, že by se zde vyplatilo navázat užší kontakt s Jeníkem Hollanem z Brna, který se velmi důkladně zabývá výzkumem světelného znečištění a pomocí své vlastní celooblohové komory rovněž monitoruje počasí. V případě Jeníka pak výsledky z obou senzorů, měřiče temnoty a celooblohové komory dávají jeden komplexní obraz o změnách podmínek okolního prostředí. Myslím, že by mohlo být docela zajímavé mít srovnávací data z více různých stanic po celé naší republice.

Příjezd na hvězdárnu
v Karlových Varech

Seznamte se: historická
zrcadlová celooblohovka

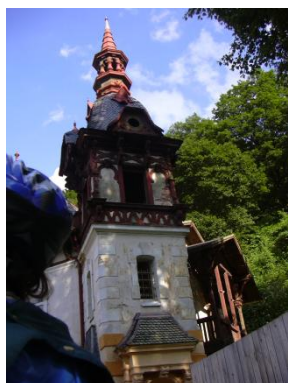

Moderní celooblohová
komora typu „rybí oko“

Pozorovatelná plná dalekohledů

Z karlovarské hvězdárny jsme sjeli opět do údolí řeky Ohře a pokračovali po proudu až k obci Kyselka. Při vjezdu do tohoto městečka nás uvítal komplex naprosto zdevastovaných lázeňských budov. Potkali jsme se zde s Bohušem Jandou a ten nám řekl, že to zde před pár lety ještě tak hrozné nebylo. Dnes jsou to jen promoklé ruiny s propadenými střechami a stropy a padá dokonce i prkenná ohrada kterou jsou tyto trosky obehnané. Padá zde prostě úplně všechno a pravděpodobně už by tyto stavby nešly ani zrenovovat bez toho aby se z gruntu nepostavily znovu. Vybudované byly koncem 19. století a kdysi to zde muselo být moc krásné.

Kdysi krásné místo Kyselka, po sametové revoluci jenom ostuda, kdy název obce nabývá zcela nového příznačného významu. Kromě cedule ZÁKAZ VSTUPU bych zde ještě přidal ZAVŘETE OČI A NEMYSLETE, protože tohle se snad ani pochopit nedá.

Bohuš nás však upozornil na další zajímavost hned v sousedící obci Radošov. Vedle krásně zrekonstruovaného dřevěného zastřešeného mostu přes Ohři se prý nachází kostel s unikátním hodinovým strojem ze 14. století. Po určitých peripetiích, kdy jsme nejprve oslovili pána v zahradě naproti kostelu, který nás poslal za starostou, který byl však na dovolené a jeho dcera nám doporučila zástupce starosty, jsme objevili pana Zicha. Ten za námi přijel z práce na poli a pustil nás nakonec i do obecního úřadu, kde mají v současnosti tyto hodiny dočasně uložené. Jsou nádherné. Pilovaná ozubená kola, konopná lana nesoucí dvě kamenná závaží,

no prostě krása. Pan Zich nám je dokonce rozběhl a nechal odbít. Škoda, že tu s námi nebyl Prof. Petr Schneider z Brna u kterého jsme se stavovali při loňském Ebicyklu v Kuklíku. Je to totiž veliký fanda a znalec různých historických hodin a určitě by plesal také. To že jsme nakonec tento hodinový unikát mohli shlédnout považuji za majstrštyk zejména mojí Jájušky, která se nebála a prokázala velkou výřečnost a obratnost při jednání s místními občany. Panu Zichovi patří rovněž veliký dík, že se nám i v tuto pozdní hodinu byl ochoten věnovat a jak jsem napsal výše, zanechal práce a přijel za námi z pole.

Radošovský krytý dřevěný most

Kostel v Radošově

Společné čekání na pana místostarostu

Unikátní věžní hodiny, po rekonstrukci provizorně umístěné v prostorách obecního úřadu

Velice ochotný zástupce starosty, pan Zich

Unikátní středověké soukolí, starší než staroměstský orloj

Pokud se týče lázeňských domů v Kyselce, fungovaly prý ještě začátkem 90. let, potom je koupil nějaký Rus, který je nechal chátrat (vsjo budět a éto moja dřevňa) a nakonec je získala nějaká pražská firma, která je nechává prostě spadnout. Docela mi uniká smysl této investice, podle mne je to čistá ztráta pro všechny zúčastněné.

Cestou do kopce do Ostrova nás potom ještě přízeň osudu odměnila překrásnou dvojitou duhou. Říkal jsem Jájušce, že by si při fotografování měla trošku poodstoupit, aby se jí na snímek vešla celá a nemusela ji fotit po částech, ale neskočila mi na to.

Slunce a déšť jsou báječní umělci. Duha se podobně jako hvězdy na nebi líbí úplně každému. Není to zvláštní?

A potom už nás čekalo jen závěrečné stoupání do Jáchymova, takový náš malý Col du Tourmalet s cílem na vrcholu.

Na začátku stoupání byla ještě Jájuška přemluvena, aby přímo ze sedla oře vyblejskla prodejnu se šprťajzlíky

Spodní lázeňská část Jáchymova je překrásná, kam se hrabou Karlovy Vary.

Zde slouží radioaktivita k léčení nemocných. Madam Curie by měla radost.

Horní část kolem náměstí je již sice méně načančaná, zato nás zde čekala místní hospůdka s gulášem a velmi bodrým a veselým panem vrchním. Ten byl svou letorou jakoby z oka vypadl Zdeňkovi Tarantovi, hlavnímu organizátorovi této a pro ostatní i zítřejší etapy. Ani se nedivím, že nám Zdeněk sjednal večeři právě zde.

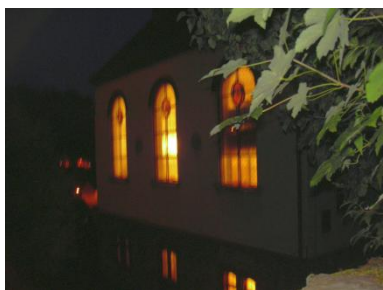
Tento obrázek by se dal nazvat: Poslední večeře

Po této naší poslední večeři jsme potom poslední noc strávili na velmi netradičním místě, v lodi místního evangelického kostela. Podobně jako při loňském Ebicyklu jsem měl i letos důvod přemítat o pokrokovosti a pohostinnosti některých našich církví. Loni se jednalo o církev Československou husitskou, kde mne v Hrabové fascinoval unikátní kostel s hvězdárnou na kostelní věži a musím tentýž závěr konstatovat i o evangelících v Jáchymově vedených panem Samuelem Palánem. Asi nebývá samozřejmostí, aby se dalo přespat přímo

v chrámové lodi a na kůru, ale je zřejmé, že toto je důkaz toho, že církev evangelická vychází normálním lidem vstříc a v našem případě je to vpravdě služba pocestným. Díky této možnosti noclehu se člověk přesvědčil o otevřených srdcích kněží této církve, kteří svou službu bohu a šíření duchovních myšlenek mezi obyčejné lidi nenásilnou formou berou jako své poslání.

Poslední zatáčka

Evangelický kostel v Jáchymově

Myslím, že většina Ebicyklistů ještě podobnou příležitost noclehu neměla.

Toto není nocleh na lodi, ale přímo v lodi

Bohužel jsme museli již příští den naši spanilou jízdu opustit a poslední den vynechat, neboť bylo potřeba přijet s dětmi včas na dětský tábor do Podhradí na Dyjí.

Sedmá etapa Sobota 30.7.2010

*** závěr***

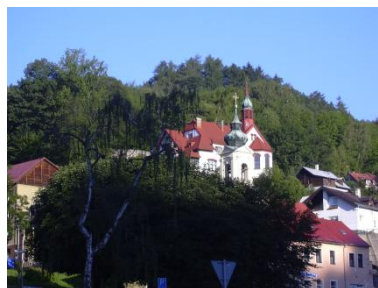
A tak jsme s Jájuškou vstali v 6:20, snažili se všechno co nejtišeji sbalit, tandem i bagáž která pojede do Brna po trase Ebicyklu naložili do vozové hradby. Rozloučili jsme se s těmi, kteří již byli vzhůru a se kterými jsme se večer rozloučit nestihli. Naposledy jsme zamávali evangelickému kostelu v Jáchymově a 7:45 už ujížděli autobusem na Prahu.

Evangelický kostel
v prvních paprscích

Poslední zamávání

Dobry kraj a dobri lidi...

Před odjezdem autobusu
jsme ještě stihli bleskovou
prohlídku lázeňské části
Jáchymova

A dlužno říci,
že takhle
po ránu byl
Jáchymov
překrásný

Ebicykl je možnost setkání se s krásnými lidmi a to jak z řad Ebicyklistů a hostitelů, tak i náhodných, které naše spanilá jízda cestou potkává a jsme s Jájuškou za tuto možnost setkání neskonale vděční. Právě tato možnost setkávání a poznávání se s dalšími lidmi různých profesí, vyznání i letory je to, co nás myslím s Jájuškou obohacuje na Ebicyklu nejvíce. Je celkem jedno, kolik se denně ujede kilometrů, i když letos jich bylo opravdu hodně, takže jsme často s Jájuškou dojížděli dost pozdě večer a jen stěží jsme stíhali atrakce, které jsme si na jednotlivé dny naplánovali.

Všechno je to o lidech. Vlastně celý život. Máme velké štěstí, že máme v Řečkovcích a v Hodoníně báječnou babičku a tetu, kteří nám pohlídali naše děti, protože bez jejich pomoci bychom tuto naši spanilou jízdu mohli absolvovat jen stěží. Tímto jim tedy skládáme veliký dík. A pokud se našich udatných spolubojovníků v sedle týče, přejeme si, aby v Tichomoří na expedici Tahitex, kterou ve stopách M.R.Štefánika uskuteční příští rok na jaře někteří naši kolegové - Ebicyklisté v čele s naším polním hejtmánem Jurou Grygarem, všechno dopadlo OK. Aby nespadli rovnou do vesmíru, když tam budou vůči nám hlavou dolů a abychom se všichni zase za rok ve zdraví sešli v sedlech našich ořů, tentokrát na Slovensku.

Šťastné shledání
s našimi myšátky

Z.D.E.